

Marc Terreur

Instrumentenbouwer, hersteller, muzikant, auteur en componist

Als we bij *Folk* een interessante figuur op de praatstoel kunnen krijgen, dan laten we de kans niet liggen. Het hoeven zeker niet altijd bekende namen te zijn! Wie in de luwte met kennis en kunde zijn ding doet is voor ons minstens even interessant. Zo mochten we onlangs in Sint-Niklaas een boeiende babbel hebben met Marc Terreur, instrumentenbouwer, hersteller, muzikant, auteur, componist en ga zo nog maar even door. Een rustige, innemende persoonlijkheid, maar duidelijk ook iemand met bruisende ideeën en ambities. Een gesprek.

Euh... 'Terreur', een wat vreemde artiestennaam?

Nee! Gewoon mijn echte naam. Er zijn in ons land maar een stuk of twintig, dertig naamgenoten en ze zijn bijna allemaal familie. Op dat vlak zijn we dus redelijk uniek. Misschien geldt dat ook wel voor mijn job...

Die 'misschien' mag Marc Terreur echt wel achterwege laten. Ik had tijdens het googelen al met open mond zitten kijken naar foto's van de sierlijke instrumenten die ik hier, in het knusse atelier aan de rand van Sint-Niklaas, met eigen ogen mag aanschouwen. Hoe wordt een mens in 's hemelsnaam instrumentenbouwer, is de vraag die zich meteen opdringt. Moet je in een muzikaal nest zijn opgegroeid of moet je telg zijn uit een dynastie van luthiers?

Marc Terreur: Bij mij was dat zeker niet het geval. Mijn vader kwam af en toe eens thuis met een trekzak, waar hij tot onze verbazing wel wat airekes kon uithalen. Ik heb dat ding ook een paar keer uitgeprobeerd, maar ik liep er helemaal op verloren. Ik had wel een oudere broer die geregeld te vinden was in Het Reservaat (een bekende folkroeg in Sint-Niklaas die helaas al lang niet meer bestaat). Maar dankzij hem passeerde er dus in onze woonkamer al eens een geleende gitaar, een verloren viool, een banjo of tin whistle. Ik was telkens gefas-

cineerd en probeerde al die instrumenten uit. Als ventje van tien of elf leerde ik van mijn broer de eerste gitaarakkoorden en op snaren lukte het wel om er iets convenabels uit te krijgen. Later kreeg ik een eigen gitaar te pakken en de volgende stap was dan op mijn zestiende toetreden tot een groepje. Zoals dat vaak gaat leefden we ons uit in een garage. Ik kon ook wel wat zingen en ik pleegde ook wel al eens een tekst en een melodie. Op een bepaald ogenblik hield de bassist van onze groep het voor bekeken. Ik heb me dan noodgedwongen op de vier snaren gestort en zo ben ik eigenlijk per toeval bas beginnen te spelen. Het zou mijn grote liefde worden.

Er waren echter nog wel andere zaken waarin ik plezier kon vinden, ik deed graag houtsnijwerk, kleine beeldjes maken en zo. Ik wou ook altijd weten hoe iets in mekaar zat. Er broedde in mij een wetenschappelijke nieuwsgierigheid om dingen uit elkaar te halen, er wat aanpassingen aan te brengen om ze dan weer mooi in elkaar te steken. Zo begon ik zelf eens aan een goedkope basgitaar te prutsen, ik haalde er de frets uit en vulde de voegjes op met kneedbaar hout. Het leek nergens naar, maar ik had mijn eigen fretless bass gemaakt. Het was niet meteen een fraai zicht, maar het werkte!

Omdat ik altijd op zoek was (en het internet nog geen soelaas bood) kwam ik op een mooie dag via de telefoongids heel toeval-

lig terecht bij het Centrum voor Muziekinstrumentenbouw in Puurs. Ik wist niet eens dat zo iets bestond. Toen ik hoorde wat je daar allemaal kon leren, vielen voor mij alle puzzelstukjes op hun plaats. Normaal heb je daar een wachtlijst, maar ik had geluk, ik mocht meteen aan de slag. De spreekwoordelijke nieuwe wereld ging voor mij open: de ateliers, de geur van het hout, de uitgebreide bibliotheek, de bekwame lesgevers, het was er allemaal!

Niet alleen de docenten waren interessante mensen, ook van andere cursisten stak ik veel op. Vaak waren dat ervaren muzikanten uit alle mogelijke genres.

Na het obligate hommeltje kwam het serieuze werk. Eerst een zevensnarige elektrische bas (een van de eerste ter wereld!) en vervolgens een elektro-akoestische gitaar met piezoversterking.

Na drie jaar haalde ik mijn diploma, maar ik deed er nog een 'specialisatiejaar' bovenop. Eigenlijk was dat een uitvlucht om nog wat langer in Puurs te kunnen werken op die machines en raad te krijgen van leraars als **Jacky Walraet**, gerenommeerd bouwer van contrabassen, om er maar één te noemen.

Onzekere markt

Marc loodst ons naar mee naar een klein vertrek waar zijn meesterwerken hangen. Ik krijg de merkwaardige zevensnarige bas in handen. Het instrument ziet er zeer elegant uit, de vormen haast sensueel vrouwelijk, de zeven snaren eindigen niet in sleutels bovenaan, maar worden onderaan door een ingenieus regelmechanisme gestemd. Ook de andere tentoongestelde instrumenten mogen zo verhuisd worden naar een expositie voor muzikale sculpturen. Omdat we op www.marcusguitars.be hadden opgesnord dat we hier in de eerste plaats bij een instrumentenhersteller zouden terechtkomen, wilden we toch wel de rest van het verhaal van Marc horen.

Marc: Herstellingen houden het beroep een beetje haalbaar. Om als voltijds instrumentenbouwer een ernstig uurloon te verdienen, zou je afschuwelijke bedragen moeten vragen voor een instrument. Bo-

Marc Terreur: "Er broedde in mij een wetenschappelijke nieuwsgierigheid om dingen uit elkaar te halen, er wat aanpassingen aan te brengen om ze dan weer mooi in elkaar te steken."

vendien ben je zo afhankelijk van een onzekere markt dat het risico te groot is. Daarom heb ik ook tot vandaag altijd mijn job gecombineerd met een vaste baan. Ik ben vroeger nog als journalist actief geweest en heb een literaire carrière geambieerd. Maar met mijn roman wou het niet lukken en journalistiek is ook niet echt de meest lucratieve bezigheid. Ik heb echter het goede evenwicht gevonden met een half-tijdse administratieve betrekking (ik buig me over het personeelsbudget van het OCMW) en mijn grote passie, hier in mijn atelier.

Ik heb aanvankelijk wel hard moeten knokken om mijn plaats te veroveren. In Puurs hadden we wel wat elementaire zaken geleerd over elektronica, maar het echte reparatiewerk zat niet in ons lesschema. Dat heb ik dus beetje bij beetje zelf moeten uitzoeken al doende, aan de hand van boeken en later via het internet. In het begin heb ik veel herstellingen uitgevoerd voor muziekwinkels. Verschillende muzikanten wilden me zelfs aanwerven, maar dat wou ik dan weer niet. Ik wou mijn vrijheid behouden. Op dit ogenblik werk ik enkel nog voor mijn eigen cliënteel. Die komen met de meest uiteenlopende karweiën aandraven.

Marc demonstreert hoe delicaat zo'n herstelling wel verloopt. Op een overvloedig geornamenteerde bouzouki recupereert hij met chirurgische nauwkeurigheid inlegwerk in parelmoer, schildpad of abaloneschelp. Overigens kan je op de al eerder vermelde website in een knappe fotoreportage een herstelproces volgen van begin tot einde. Moet je zeker eens doen!

Tijd

Maar onze instrumentenbouwer heeft ook nog andere ambities. Terwijl we de beitel en klemmen even laten rusten, vertelt Marc Terreur ons over een begraven muzikaal avontuur én over een groot project waarvan hij heel veel verwacht.

"Om als voltijds instrumentenbouwer een ernstig uurloon te verdienen, zou je afschuwelijke bedragen moeten vragen voor een instrument"

Marc Terreur

zinnige voorstelling, compleet met projecties en alles erop en eraan waarmee we gelukkig enkele mooie festivaloptredens hebben kunnen doen. Helaas, de cafeetjes en clubs waar we onze kunsten mochten tonen hadden vaak niet de geschikte infrastructuur en de cultuurcentra die dit wel hadden, haalden liever onze Australische of Britse collega's naar hun tempels. Bovendien was het een bijzonder moeilijke opdracht om al die verschillende mensen op hetzelfde ogenblik beschikbaar te krijgen. Een beetje ontgoocheld moest ik dit gees-

teskind dus afvoeren. Maar het bleef kriebelen. Langzaam kristalliseerden zich ideeën rond het thema 'Tijd'. Mijn literaire aspiraties staken weer de kop op. Ik vertaalde een reeks liederen uit de popcultuur die 'tijd' als thema hebben. Sting, Damien Rice, Tucker Zimmerman, Joni Mitchell, Warren Zevon, Billy Joel boden een overvloed aan inspiratie.

En plots is de goesting er weer helemaal. Hoe we van de tijd zijn losgerukt, hoe we het contact met de tijd zijn kwijtgeraakt, dat moet toch in een theatervoorstelling kunnen verwerkt worden? Het wordt dus een overwegend akoestisch programma. Een groepsnaam is er ook al: De Pauze. Alleen ben ik nu nog op zoek naar geschikte muzikanten die het geheel mee willen invullen (bij voorkeur multi-instrumentalisten die ook wat harmonieën kunnen zingen). Misschien mag ik aan het eind van ons gesprek wel een oproep doen naar folkmensen die graag willen meedoen? Violisten, accordeonisten, gitaristen, pianisten en vocalisten, alle 'isten' zijn welkom bij De Pauze.

We zien het al voor onze ogen: een uitgebreide band van *Folk*-lezers die op hun knap gerepareerde instrumenten in de Antwerpse Roma of de Gentse Voorruit de teksten van Marc Terreur begeleiden, gedragen door de stevige basis van een unieke, zevensnarige bas... 🎸

Walter Evenepoel

Oproep voor violisten, accordeonisten, fluitisten...

Wie wil een folkietoets geven aan het project **De Pauze**? Wie gaat de uitdaging aan om het programma mee vorm te geven? Neem dan contact op met Marc Terreur via www.marcusguitars.be, of vi.be@depauze of op 03 777 93 09